

Константин Величков

Не, не е умрял

Падна, падна и той! Не спирай, съдбо, веч
жестокостта си ти: върви и всяка реч
нек жертви трупа тя над кръвният олтар
на пагубен ти гняв! И всеки твой удар
нек бъде придружен със кървави реки!
Жестокостите твой ще удрят вече в нас,
безчувствени скали: ще бъдеш ням наш глас,
без сълзи нашите очи!

От толкова години доволна не оста
с безбройните беди, змии усойни, та
из наш унил народ, в гневът си, що пуща,
та сляп и тигър зъл дол'те и ни грабна
за нази тоз, кой бе пророк, небесен глас,
от бога пратен нам със огън, меч свети,
във гърди и душа живот кой носеше,
надежда, бъдещност за нас!

Не ти стигна и туй! Със завистта си ти
как ще се мъчиш все слепец, невеж, клети,
с венци достойният с гробовен гъсти мрак
да трупаш, с адски смях стъпи с проклет си крак
над спомен златна таз светлива звезда за нас
и радостно викна със зверски див възторг:
„Как огънят гасней, със буйност що пламти,
угасна вече той за вас!“

Но вечността, с коя самий го бог дари,
името му в гроб зер могат се зари,
как името на тоз, що пада вдън море,
ще падне зер в тъма със мисли и дела,
зърна за нов живот из нази, що пося
народний тоз герой, за който с гордост ний
казва щем: „Наш е, той живя!“

Едва бе той тръгнал, жестока смърт го спря,
но на, за братя свой, за нас не е умрял!
Ще вечно той живеи във нашите сърца,
за нашите жили кръв таз памет нам света!
Не е пресъхнал, не, тоз буйният порой,
в легло си ноц ехти! Лети му дух над нас

крилат орел и все оттам с могущий глас
водител наш ще б̄де той!

Цариград-Гюлхане, 20 юния, 1874

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Гергана Стойчева

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6318>]